

Sedaj še le preišlujem, kaj sem bil naredil in kaj naj storim. Jaz vprašam paznika: „Ali je lopov izučen strojevodja?“

„Kolikor jaz vem, ne.“

„Potem je gotovo le pri mojem tovarišu videl, kako je sukati vzvod, da pritisne sopar. Teško da bi znal ustaviti stroj. On si skoraj gotovo misli, da se bo lokomotiva polagoma sama ustavila.“

„Oho“, smijal se je paznik, „to pa prekriža njegov račun. Čudil se bode, ko bo šel stroj počasnejši, za saboj bo pa zagledal svoje preganjalce. Hvalevredno je od vas, strojevodja, da ste precej mislili na lov ubežnika.“

Jaz vržem dogorelo smodko od sebe ter resno rečem: Če ubežnik uide ali ne, to mi je vse eno. Pri meni se gre zato, da rešim 200 ljudem življenje. Ako se zadene težka lokomotiva gramoznega vlaka na tej nevarni brežini ob osebni vlak, po tem ne ostane nobena kost cela.“

„In kaj naj torej storimo? vpraša preplašen paznik.

„Tega še sam ne vem. Če ni drugače, zaletim se s svojo lokomotivo v pred nam bežečo in zdrobim vse v kose; potem bode gori prihajoči vlak vže zapazil oviro in bode pravočasno ustavil.“

„Pri tem smo pa tudi mi zgubljeni?“

„Da.“

Moj kurjač Bil, priden dečko z osemnajstimi leti, poda mi roko ter pravi: „Prav tako, jaz bodem poleg.“ Paznik postal je blede kakor mrtvec.

„Pustite me, da se rešim!“ ječi.

„Ni mogoče. Ako počasnejši vozim, ne doidem one lokomotive.“

In pri tem drvimo kakor blisk naprej, čez ovinke mimo propadov s polno parovo silo. Bila je to nora vožnja, še danes me preletava mraz, če mislim nanjo.

Ped za pedjo se bližamo sprednji lokomotivi, ki je bila, ker namenjena za tovarne vlake, težja od moje.

In sedaj končno, ko smo bili še kakih petdeset korakov za njo, obrnem se k pazniku: „Bodite pripravljeni za strel in zakličite ubežniku, da naj ustavi, če ne ustrelite.“

Moj poziv je bil brezuspešen, paznik je ležal trepajoč na premogu in ni bil v stanju besede izustiti. Vzajem puško in jo dam Bilu.

„Tako, zakličite na lopova, da naj vzvod nazaj zasuče, drugače ga ustrelite.“

Bil skoči na hodnik pred stroj, ki drži okoli lokomotive. Klicanje je pa bilo brezuspešno; pri strašni hitrosti zadušil je ropot vsak človeški glas. Sedaj se ubegli obrne in nas zagleda. Ko vidi namerjeno puško v rokah kurjača, ustraši se ter skoči obupan raz lokomotive v grmovje. Zgubljen je moral biti, kajti grmovje je rastlo na kraju grozovitega prepada.

Bil se vrne k meni nazaj: „Kaj pa sedaj?“

Zdrknili smo ravno čez ovinek, ki nam je dopuščal prosti razgled čez progo pod nami. Videli sem

priti osebni vlak, še precej oddaljen, a bil je vendar uže skrajni čas.

„Skusil bodem skočiti z našega stroja na onega. Ako se ponesrečim, potem veš kaj imaš storiti Bil!“

Razumela se sva. Bil je sicer vaju stroju a dal sem mu vendar kratek navod, potem se pa podam spredej. Oba stroja vozila sta skoraj enako hitro. Sedaj je bil tender sprednjega stroja le še nekaj čevljev pred mano, vedno manjši je prostor — jaz skočim.

Za las je manjkalo, da se nisem ponesrečil; le z eno roko sem se mogel s prva prijeti, pa držal sem krčevito in slednjič dospem na stroj. V istem hipu je Bil pričel ustavljanje, zavoro je nategnil in odprl peskov zaboj. Precej na to storim tudi jaz enako. Lokomotivi stojite.

Sedaj se zavije okol bližnjega ovinka osebni vlak, počasi sopiha na vzgor. Da bi naši lokomotivi še vozili, sedaj bi bil sunek neizogiben.

Truplo kaznjence so najdlji popolnoma razbito v prepadu; le na pisani jetniški obleki so je spoznali, tako strašno je bilo razbito.

Poučni in zabavni drobiž.

Kaj naredijo v Ameriki iz starih čevljev? Znano je, da je sedajna obrt v stanju, vsako reč podelati v kaj koristnega. Iz cunj delajo papir, iz volnenih odpadkov in starih volnenih nogovic delajo umetalno volno, i. t. d. Kaj se pa naredi iz starih čevljev in škornj? Amerikanec ti more to razodeti. V Ameriki jih nabirajo, drobno razrežejo ter jih potem namakajo v klorovem žveplu. Namočeni in potem posušeni usnjati zreski so kaj trdi in krhki. Izperejo jih v vodi, potem zopet posuše, v moko zmeljejo in zmešajo s klejem. Tako prirejeno testo stisnejo v razne oblike ter jih porabijo za glavnike, gumbe, nožove roče in druge reči, kajti tako predelano usnje izgleda kakor najlepša ebenovina in ima isto trdoto.

Nov stroj za plavanje po zraku. Razni listi poročajo, da je iznajditelj kanona, ki repetira kakor nove puške repetirke, Maxim, iznajdel stroj za planje po zraku. Stroj je neki podoben velikemu zmaju (lintvrnu), kakor ga otroci spuščajo v zrak, je od svile in ima spodej obešeni stroj, ki goni vijak, kakoršni je pri parnikih. Iznajditelj meni, da bo mogoče v eni uri preplavati v zraku, 100 angleških milj daleč in da bode stroj dosedanje vojskovanje popolnoma premenil.

Novice.

— **Presvitli cesar** podaril je pogorelcem v Rakitniku 1000 gld. iz svoje zasebne blagajnice.

— **Osebne vesti.** Mestni občinski svet ljubljanski imenoval je na mesto umrlega dr. Ambrožiča, gospoda dr. Jos. Derča mestnim zdravnikom. — Č. g. Ivan Cuderman, kapelan v Ribnici premeščen je v Kranjskogoro, č. g. Frančišek Verhovšek pa iz Kranjske gore v Ribnico.

— **Osebne vesti.** V soboto 19. t. m. umrl je v Dunajskem Novomestu po kratki bolezni vrl slovenski narodnjak in podpiratelj vseh naših podjetij g. Franc Poznik, inženir pri nižeavstrijskem namestništvu. Imel je komaj 42 let. Večna luč naj mu sveti. — V nedeljo 27. se je vršilo v Gorici posvečenje novega zadarskega nadškofa mons. Rajčevića, kateri je bil nekdanj malo časa tudi profesor v goriškem bogoslovskem semenišču (za pastirstvo.) Slovesnost se je vršila